

blatnik

Aleksandar Blatnik,
Arhitekta, dizajner, pisac i karikaturista

Rođen je 1944. godine u Zaječaru, živi i radi u Nišu. Izlagao je svoje radove na preko 260 grupnih izložbi u zemlji i svetu, i održao oko 30 samostalnih izložbi. Učesnik je mnogih nacionalnih i internacionalnih takmičenja za humor.

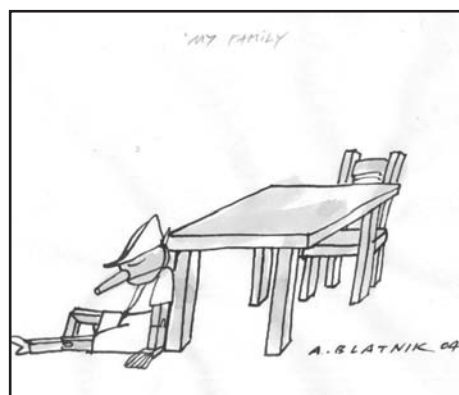
Dobitnik je preko 50 nagrada na internacionalnim festivalima. Aleksandar Blatnik je izdao šest knjiga karikatura Golub mira, Balkankan, Bela mi c'ast la vie, Tetrapak za lude krave, Goooolala i Neto Nato.

Od ovog broja gospodin Blatnik će imati svoju humorističku rubriku u našem listu.

NOĆ BELOG BAGREMA

Postoji puška što ubiva.
Postoji ruka koja smiriva.
Postoji ljuta trava kopriva.
Postoji slika što se poštiva!
Cenjeni Publikumu ženski i muški,
čast mi je da vam
predstavim jednog ratnika,
al ne sa puškom, već sa perom,
Gospodina Acu Blatnika!
Taj umesto oka ima strelu
što stalno cilja negde po svetu,
promaši mnoge nevažne stvari
al uvek potrefi u glavnu metu.
Alex - mađionicar slike bez reči,
pod reflektorima šepiri rata i mira,
iz njih izvlači i raj i pakao
a publika po želji može da bira.
Kod njega je sve u nekom triku,
ne pobeđuje onaj na izgled jači,
sve što kod Ace Blatnika vidiš
mož da bidne - al ne mora da znači.

Celog života je pravdu mleo
ko na Jarugi stari zaječarski mlin,
dobri drugar Acika - diplomirani gospodin
Ružice šnajderke sin.

Uglavnom mnogo ne troši reči,
pero mu oštro, ideje brze,
mnogi ga zbog toga cene i vole,
al s' oprostjenjem neki ga mrze.

Rano je shvatio da je život sastavljen
od cveća, al i od velike i male nužde,
da miris i smrad zajedno jašu
i skupa ulaze u rok od službe.

Drugi deo
Pravi početak pesme

Noć Belog Bagrema godine davne
hiljadu devetsto pedeset pete,
kuhinska sijalica od dvadeset vati,
jedna majka, singerica, crtež i dete.

*Sročeno u oči 11 septembra
2001 godine na
Divljem zapadu by Zoran Prvanović*

MLADE MOME U MEĐUNARODNOJ NOŠNJI

Odabrati nekoliko dugonogih i tankostrukih mladih moma, pa ih pažljivo očistiti od jeleka, anterija i opanaka, zatim ih uvaljati u džins, kožne minicé i visoke štiklice. Tako pripremljene baciti ih na uzavrelo crno tržište belog roblja. Potom ih više puta okretati i vrteti na obećanjima koja počinju sa INO (inokontakti, inopartneri, inokorespondenti). Mlade mome mogu se servirati kao predjelo na poslovnim zakuskama, kao garnir za službenu pratnju ili kao desert po lokalima zatvorenog tipa.

Ovako pripremljene mlade mome u međunarodnoj nošnji mogu se još služiti kao glavno jelo u javnim kućama ili dostavom na kućnu adresu.

Dragan Aleksić

NAJBOLJJI PRJATELJ

Seti se vremena kada si prodavao prijatelje da bi preživeo. U početku nije bilo lako. Posle si navikao. Za one najbolje si dobijao i najveću cenu.

Kada su ti otac i mati umrli, požurio si da se podeliš sa braćom. Hteo si svoje parče kolača. Posle si se sudio jer ti je bilo malo.

Ljubav si na kantar stavljao, misleći da ćeš tako znati koliko vredi. Dodavao si sa strane, kada je trebalo.

Decu u početku nisi želeo, a posle, kada su došla, nisi ih voleo jer su bila kao ti. Tako si ih učio.

Naše je prijateljstvo odavno zakopano. Bacio si ga negde kraj puta. Ja sam ga samo zatrpao da ga psi ne razvuku.

Često prolazim tvojom ulicom. Ponekad vidim svetlo u tvom stanu. Ne usuđujem se da ti pokucam na vrata jer ne donosim darove koje ti očekuješ.

Samo bih hteo da te pitam, koliko si dobio za mene?

Goran Dokna

BOG BOGOVA

Mi smo mnogobošci. Časna reč! Imamo boga ujaka. Boga strica. Boga rodaka... O malim bogovima i da ne govorim. U svetu imaju dva tri zemaljska i jednog nebeskog boga. I to je to. Kod nas ne. Pod ovom kapom nebeskom, svako ko se malčice izmigolji, ko se izdigne, namah uобрази da je bog. Ne svetac. Baš bog.

Krenimo od osnovne škole. Jedine škole koju moramo da završimo. Tamo je direktor bog. I profesori sebe smatraju bogom. Istina, nešto manjim.

Onda ide, ako nam bogovi budu naklonjeni, srednja škola. Tamo su svi profesori bogovi. Ozbiljno. Sve znaju. Edicija sveznanje. A srednjoškolski direktor je bog bogova. Toliko je veličina da su školske zgrade postale tesne. Odavno.

Potom sledi fakultet. E, to je sad posebna priča. Tamo su profesori bog na kvadrat. Na kub. Zato neretko studentkinje ležu pod bogove. Ta vrsta bogova nije gadljiva na keš. Može i provijant, samo da se položi taj božanstveni ispit. Dekani su lako smenljivi bogovi. Stoga ih niko i ne zarezuje.

A kad diplomiraš, ako stigneš dotle, sledi posao. Uz mnogo sreće. I božiju pomoći. Ovde se, naravno, računa bog striko, bog ujko i tome slično.

I kad božjim putevima dođeš u firmu, tamo te čekaju iznenađenja. U vidu bogova. Sve sam bog do boga. Direktor je nedodirljivi bog nad bogovima. Oni oko njega su kandidati za glavnog boga. Sve božanska bića. A karakter im ljudski. Kvaran. Zaudara. I ti, kao pripravnik za bogića, počneš da se krstiš. Prizivaš pravog pravcatog Boga. Onog sa neba. Na to te sekretarica pita, na kojeg boga si mislio. Sa kojeg sprata. Tad ponovo očajnički pozoveš boga u pomoć. Onog odistinskog. Ali on ne stiže. Ne može da dođe. Ne može da se probije kroz gužvu malih zemaljskih bogova kojima se, bar kod nas, ni broj ne zna.

Zato bežiš iz privrede. U politiku. Tek ti je tu inflacija bogova. Svaki političar misli da je bog nad bogovima. Muka je što to misle i njegovi pomoćnici. Veliki i mali. Kad se sve sabere, ispada da imamo bogova za izvoz. Samo kad bi ih neko hteo.

Mića M. Tumarić